

רעפ 19416-05-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 19416-05-25

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

המבקש: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בחיפה ב-ע"פ 60220-11-24
מיום 27.3.2025 שניתן על-ידי השופטים א'
בולוס, מ' דאוד ו-נ' סילמן

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים א' בולוס, מ' דאוד ו-נ' סילמן) ב-ע"פ 60220-11-24 מיום 27.3.2025, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (השופטת כ' פאר גינת) ב-ת"פ 46676-08-21 מימים 16.7.2024 ו-13.10.2024, בהתאמה.

2. כעולה מעובדות כתב האישום, המבקש והמתלוננת נישאו כדת משה וישראל בשנת 1997, ולהם שלושה ילדים משותפים. עובר לשנת 2011, המתלוננת הגישה נגד המבקש תביעת גירושין לבית הדין בבולטימור (ארצות-הברית), ומשסרב האחרון להתייצב לדיונים ניתן נגדו כתב סירוב. בחודש מרץ 2011, הוגשה על ידי המתלוננת תביעת גירושין לבית הדין הרבני בישראל, ובמסגרתה תוארה מסכת התעללות פיזית ונפשית של המבקש בה. בפסק דין של בית הדין הרבני האזורי מיום 9.5.2011, חויב המבקש ליתן גט למתלוננת. המבקש סרב ליתן גט כאמור, ומשכך נעצר ביום 29.7.2012 ונכלא עד ליום 3.2.2019. בין לבין, בשנת 2015, בית הדין הרבני האזורי בחיפה השית על המבקש סנקציה של איסור הספקת מזון בכשרות "מהדרין"; וביום 12.6.2017, החלטה זו הוכרה כ"פסק דין לכפיית גט"

(בית הדין הרבני האזורי בחיפה ב-ת' 846913/2 מיום 12.6.2017 (לעיל ולהלן: פסק דינו של בית הדין הרבני)). על אף כל האמור, המבקש המשיך לסרב לציית להחלטות הקודמות בעניינו, ובכלל זה לפסק הדין לכפיית גט.

נוכח מעשים אלו, למבקש יוחסה עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. המבקש הורשע בעבירה שיוחסה לו לאחר ניהול הליך הוכחות; ובית משפט השלום גזר עליו עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין - נדחה על ידי בית המשפט המחוזי.

4. בבקשה שלפניי, המבקש שב ומעלה טענות ביחס לשימוש במשפט הפלילי כאמצעי לאכיפת מתן גט. בתוך כך נטען, בין היתר, כי אין בהנחיית פרקליט המדינה כדי להוות מקור סמכות חוקי לאכיפת הוראות בית הדין הרבני, ובכלל זה להעמדתו לדין בגין מעשיו (הנחיית פרקליט המדינה 2.24 "מדיניות העמדה לדין וענישה בגין אי קיום צו שיפוטי של בית הדין הרבני למתן או קבלת גט" (10.11.2016) (לעיל ולהלן: הנחיית פרקליט המדינה)). בהקשר זה אף נטען, כי הנחיית פרקליט המדינה אינה עולה בקנה אחד עם חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. עוד נטען, כי מאחר שהוטלו על המבקש סנקציות אזרחיות קודמות בגין מעשיו, העמדתו לדין כעת תעלה כדי "שפיטה כפולה". בנוסף, ביחס לסעיף 287(ב) לחוק, נטען כי הערכאות קמא שגו עת קבעו כי המונח "שלומו של אדם" טומן בחובו גם פגיעות נפשיות ולא פיזיות בלבד; ומשכך, גם אם היה מקום להרשיעו, הרי שהיה לעשות כן לפי סעיף 287(א) לחוק. לבסוף המבקש מוסיף וטוען כי עונשו מחמיר יתר על המידה, וזאת בהתחשב גם במאסר האזרחי אשר ריצה בגין מעשיו.

5. דין הבקשה להידחות. חרף ניסיונו של המבקש לשוות נופך עקרוני לבקשתו, זו נטועה היטב בדל"ת אמות עניינו הפרטני, ואינה מעוררת כל חשש לעיוות דין או אי-צדק מהותי באופן המצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 7075-05-25 אלחבניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (12.5.2025)).

6. מעלליו של המבקש והתלאות שאותן הוא מסב למתלוננת, פורטו בהרחבה בהחלטות הערכאות קמא ובקביעות בתי הדין הרבניים לאורך השנים. בשל צנעת הפרט, אשוב על עיקריהן, במידה הנדרשת לעניין שלפנינו בלבד.

כמובא לעיל, עובר לשנת 2011 ביקשה המתלוננת להתגרש מהמבקש, תוך שהגישה בהמשך תביעת גירושין לבית הדין הרבני בישראל. מאז ועד היום, בחלוף למעלה מ-14 שנים, המבקש ממאן ליתן גט למתלוננת ולשחררה מכבלי עגינותיה. בדרך זו נוקט המבקש, כפי שפירט בית הדין הרבני, לא מתוך

רצון לשקם את מערכת היחסים שבין השניים, אלא מתוך "נקמנות וסחטנות גרידא ללא כל סיבה" (פסק דינו של בית הדין הרבני, בעמ' 7). עד כדי כך שאילו הדבר היה תלוי בו ורק בו, המתלוננת תישאר "עגונה לנצח נצחים", והוא אף "נשבע" כי לא ייתן למתלוננת גט (שם, בעמ' 9).

גם ההגבלות והסנקציות הרבות שהוטלו על המבקש, ובכללן כאמור ריצוי "מאסר אזרחי" מאחורי סורג וברית, לא הניעו אותו ליתן גט למתלוננת, והלה נותר בשלו, תוך שהוא מנהל "מערכת התשה" כלפי המתלוננת ללא סיבה, כשלמעשה דומה כי הוא "שם לו למטרה לאמלל ולעגן את האשה [המתלוננת - י' א']" (שם, בעמ' 8).

קשיות העורף שהפגין המבקש לא מסתכמת רק בסירובו העיקש ליתן גט למתלוננת, מזה כ-14 שנים; אלא שברקע לרצון המתלוננת להיפרד לצמיתות מהמבקש, ניצבת מסכת התעללות נפשיתופיזית מצידו. כחוט השני עוברת בפסק דינו של בית הדין הרבני, התרשמותו כי "הבעל [המבקש - י' א'] אליים וכן קושי של ריסון עצמי, שליטה על כעסים וניהול דו שיח רגוע וענייני [...] התנהגותו עדיין חריגה ובלתי מרוסנת"; ובית הדין הרבני הוסיף והדגיש בכאב כי "האשה [המתלוננת - י' א'] נתונה לאיומים גדולים ממנו. סבלה מרורות, אלימות פיזית נפשית ומנטלית" (שם, בעמ' 8-9). על אותה הדרך, גם הערכאות קמא קבעו, על יסוד התשתית הראייתית שהונחה בפניהם, כי הפרת הצו מצד המבקש "הביאה לפגיעה משמעותית במתלוננת ואשר הסבה לה נזקים נפשיים ופיזיים כאחד" (הכרעת הדין של בית משפט השלום, בפסקה 33).

7. בנסיבות אלו, ומאחר שהמבקש עומד בסירובו שלא לציית לצו כפיית הגט שניתן בעניינו, ניכר כי הפר בהתנהלותו הוראת צו שיפוטי שניתן "לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של אדם אחרמפני המפר" לפי סעיף 287(ב) לחוק. זאת, גם בשים לב להיסטוריה החקיקתית של סעיף זה, כמו גם לפרשנות בתי המשפט במרוצת השנים.

8. לנוכח הפרת הצו השיפוטי המבטאת, כשלעצמה, זלזול עמוק בחוק וחוסר מורא מהדין, ובהתייחס בכובד ראש לעוצמת ולחומרת מעשיו של המבקש ביחס למתלוננת - הרי שגם העונש שנגזר על המבקש אינו מחמיר עמו באופן המצדיק התערבות בו במסגרת "גלגול שלישי" (רע"פ 67109-05-25 אל לטיף נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.5.2025)).

9. לבסוף, גם ביתר טענות המבקש איני מוצא ממש. כידוע, טענת "סיכון כפול" הנטענת מכוח סעיף 5 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, שמורה למקרים בהם קיים פסק דין פלילי מרשיע או מזכה ביחס לנאשם; ואילו בענייננו, לא נוהל כל הליך פלילי קודם בגין מעשיו של המבקש (ראו דבריי לעניין סעיף זה ב-ע"פ 5136/22 לוקר נ' מדינת ישראל, פסקה 333 (10.11.2024)).

גם, בטעם קבעו הערכאות קמא כי הסמכות להעמיד לדין אדם בגין הפרת צו בית משפט עוגנה במפורש בסעיף 287 לחוק, כך שהנחיית פרקליט המדינה אינה "יוצרת איסור חדש", כטענת המבקש, אלא היא מתווה את מדיניות התביעה ביחס להעמדתם לדין של סרבני גט (ראו: בג"ץ 5185/13 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים, פסקה ל (28.2.2017); בג"ץ 308/17 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 11 (17.7.2017)). בכך, ניטל אפוא עוקץ טענות המבקש במישור החוקתי, ואף דינן להידחות.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' סיוון תשפ"ה (04 יוני 2025).

יוסף אלרון
שופט